

sultat, end at man herefter fra Sagens Synspunkt ikke kan være berettiget til at modsætte sig, hvad der her er fremkommen fra Ministerens Side. — Jeg vil indbringe det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at jeg deler den Betragtning, der er fremfat fra hans Side, at de Prøver og Forsøg, der ere gjorte, maasse havde mindre Betydning, efter at det i Preussen allerede er godtgjort og antaget, at Bagladefanonen, den Kanon, som der her er Tale om, er at foretrække for den Kanon, vi have; thi jeg er fuldstændig overbevist om, at naar vor sydlige Nabo med velberaad Du indfører et Vaaben i sin Hær, saa er det Lidsespilde fra vor Side at tænke længe paa, om vi skulle indføre det, idet vi da kunne være rolige for, at hvis vi ikke indføre det, komme vi til kort. Jeg indrømmer altsaa, at alle Grunde tale for at vedtage dette Forslag. Jeg indrømmer desuden, at den Grund, der er anført mod den høitærede Minister, nemlig at det har været saa længe, inden dette er foreslaaet, maasse ikke bør tillægges den stærke Betydning, som man har tillagt det, — jeg siger ikke fra den ærede Indførers Side, men vistnok fra andre Sider. Jeg tror nemlig, at man ikke er berettiget til at bebrejde Rigsdagen, at den ikke før ursor har bevilget Benge til Forsøg med disse Kanoner. Thi jeg finder det fuldkomment i Orden, at man har villet afvente de Beslutninger, der bleve tagne i Preussen med Hensyn til disse Kanoner, før vi begyndte at prøve dem. Jeg tror, at der har været væsentlige Undskyldningsgrunde tilstede, som have bevirket, at Sagen først i dette Dieblis er kommet til at foreligge Rigsdagen, navnlig blandt Andet Veiforhold og lignende Forhold, som kunne have forhindret, at Prøverne bleve færdige saa tidligt som ellers. Men jeg kan ikke desto mindre ikke overse, at her virkelig foreligger en Mlempe, og Noget, som jeg frygter for vil blive en Hindring for, at denne Bevilling gives, i den Omstændighed, at Forslaget er kommet saa sent. Jeg sigter derved ikke til, at Regjeringen skulde have tilsidefat Hensynet til Folkethinget; thi jeg vil oprigtig tilstaa, at, skjønt denne Regjering i mangfoldige Ting ikke stemmer med Folkethinget, saa har jeg dog ikke fra dens Side set nogen Tilsidefattelse af Folkethinget i formel Henseende, og jeg er fuldstændig vis paa, at det ikke vil ste. Desuden have vi Krigsministerens Ord for, at det ikke er Tilfældet. Jeg tvivler ikke om, at Grunden ikke er denne, og jeg er glad ved, at den høitærede Krigsminister har ytret dette, thi derved falder en politisk Grund bort for mig til ikke at give Forslaget min Stemme. Men jeg tror paa den anden Side, at det maa indrømmes, og det vil den ærede Krigsminister vistnok ogsaa indrømme, at det for Medlemmerne her i Salen er vanskeligt i Løbet af saa kort Tid at sætte sig ind i Forslaget saaledes, at de kunne give deres Stemme til en saa

stor Bevilling (Th. Kruse: Det er en ligefrem Umulighed!). Nei, jeg tror ikke, at det er en ligefrem Umulighed; jeg for mit Vedkommende er ikke i nogen Lidel i saa Henseende; men jeg indrømmer, at jeg maasse har haft Afgang til at sætte mig ind i Sagen, hvorved den er bleven mig lettere end Andre. Dette tilstaaer jeg, og derfor tror jeg, at den ærede Krigsminister maa indrømme, at det er vanskeligt for Medlemmerne — jeg siger ikke, at det er umuligt — i saa kort Tid at sætte sig ind i Sagen. Jeg skal imidlertid erklære, at det har en saa stor Betydning for mig, at Hæren er forsynet med Vaaben, som den kan bruge, at jeg ikke af den Grund vil modsætte mig Forslaget. Jeg kan for mit Vedkommende ikke forsvare at negte Bevillingen til et Vaaben, som jeg erkjender for at være nødvendigt, og om hvilket de Sagkyndige Alle ere enige. De Herrer vide, at jeg er meget udisciplineret overfor de Sagkyndige; men naar de Sagkyndige alle ere enige, naar de største Militærmagter have indført Bagladeflystemet, naar særlig Preussen har gjort det, vil Forkastelsen af dette Forslag efter alle foreliggende Omstændigheder og efter de Dplysninger, jeg har faaet, for mig være ensbetydende med at negte vor Hær et Vaaben, som er absolut nødvendigt, for at den kan forsvare sig. Det vil være det Samme som at sende vor Hær ud slet ubevæbnet, udsat for større Nederlag, end den ellers vilde lide, og dette kan jeg ikke forsvare. Nu vil jeg imidlertid dertil bemærke, at mit Standpunkt i saa Henseende, som jeg gjen tagende har gjort opmærksom paa, ikke er det samme som Andres, og jeg tror, at den ærede Krigsminister maa indrømme den Vanskelighed, som er tilstede. Jeg skal for mit Vedkommende indrømme, at for mig staaer Sagen saaledes, at det ikke er bestridt, at det er nødvendigt at indføre dette Vaaben, og at det vil blive indført enten iaar eller næste Aar. Vi have i dette Dieblis Valget imellem, om vi ville indføre det iaar eller først næste Aar. Nu vil man vel sige, at dette er ligegyldigt; men det kan jeg ikke indrømme. Jeg anser det virkelig ikke for ligegyldigt, om vi indføre det iaar eller næste Aar. Jeg tror, at et Aar har ikke saa Lidt at betyde baade for Mandskabets Indøvelse, og fordi Ingen kan garantere for, hvad der kan ske i Europa indenfor et Aar (Udfrydelse). Ja, jeg er til en Afvevling enig med de Herrer paa den anden Side; det kan jeg ikke gjøre for, skjøndt jeg beklager det meget. Jeg kan ikke negte, at efter de sørgelige Erfaringer, vi have gjort i Krigen 1864 som en Følge af, at vor Hærs Bevæbning var saa meget ringere end den tydske Hærs, kan jeg for mit Vedkommende ikke være med til, at vi ved en Udsættelse, om end kun i et enkelt Aar, Løbe Fare for at gjøre en lignende Erfaring. Siger man nu: vi kunne jo give Bevillingen til næste Aar, saa svarer jeg: her kommer en anden Betragtning